

навантаження на слідчих органів досудового розслідування, з іншого. Це повинно мати позитивний вплив на підвищення ефективності їх роботи щодо розслідування тяжких та особливо тяжких злочинів. Однак, на сьогоднішній день, запровадження інституту кримінального проступку хоча й здатне зблизити національне законодавство про кримінальну відповідальність із законодавством країн Європи, проте потребує свого подальшого доопрацювання з урахуванням особливостей та специфіки українського законодавства.

Одержано 01.04.2019

УДК 343.6

Анастасія Юрївна ДУДЧЕНКО,

курсант групи Ф1-301 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Авдєєв О. О.

ЕВТАНАЗІЯ ЯК ПРАВО В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Про непорушне право на життя, що закріплюється в Конституції України знає кожен, людина наділяється ним з народження. Тому як людина має це право, так вона і в праві ним розпоряджатися, про що вже замислювались безліч країн, а деякі вже прийняли щодо цього питання свої рішення. Так зване легальне порушення цього права, у світі називають – евтаназія, практика припинення лікарем життя людини, яка має невиліковне захворювання на задоволення її прохання в безболісній або мінімально болісній формі що припиняють її страждання. За чинним кримінальним законодавством України евтаназія не є правомірною, однак фактично спостерігається пасивна евтаназія, за якої пацієнт може скористатися правом відмови від лікувальних заходів, що не тягне відповідальності для лікарського персоналу. Позбавлення життя за згодою потерпілого, що не виключає карантності кваліфікується зазвичай, як злочин, передбачений ст. 115 КК України, як умисне вбивство; якщо так вчинено без згоди хворого, це кваліфікують як ненадання допомоги хворому мед. працівником, що спричинило смерть хворого або інші тяжкі наслідки – ч. 2 ст. 139 КК України.

Також, право на життя закріплено у ст. 281 ЦК України, у якій зазначено, що найголовнішим і невід'ємним правом людини є право на життя, що фізична особа не може бути позбавлена життя. В ч. 4 цієї ж статті вказано, що заборонено задовольняти прохання фізичної особи про припинення її життя.

Явище евтаназії має прояв у суспільному житті сучасних країн світу, його правове врегулювання і наукове обґрунтування становить вирішення безлічі юридичних, соціальних, медичних, етичних і філософських проблем для деяких країн. Тому для нас важливо порівняти впровадження явища евтаназії в країнах світу, щоб зрозуміти доцільність впровадження в Україні.

Відповідно до сучасного етичного словника: *Евтаназія* – (нім. Euthanasie від грец. eu – добре і thanatos –смерть) – 1) тиха безболісна смерть; 2) умертвіння невиліковно хворого для того, щоб припинити його страждання.

У наш час евтаназія дозволена за певних умов у Голландії, Бельгії, Нідерландах, Люксембурзі, Німеччині, Швейцарії, в деяких штатах США, а в багатьох країнах обговорюється питання про її легалізацію.

Проблема евтаназії і до цих пір залишається дискусійною. Евтаназія як умертвіння породжує численні правові, соціальні і моральні проблеми, які стосуються дій як тих, хто здійснює і дає згоду на умертвіння, так і хворого.

Аргументи за «право на смерть»

– Евтаназія дозволяє в повній мірі реалізувати право людини розпоряджатися своїм життям, в тому числі приймати рішення про припинення власного життя;

– Людина визнається найвищою цінністю, а отже, і її реальне благополуччя, потреби і право на самовизначення, право на свободу, право на повагу гідності, право на гідну смерть мають бути гарантовані й забезпечені повною мірою; Евтаназія забезпечує реалізацію одного з основоположних принципів права – принципу гуманізму. Евтаназія є гуманною, бо припиняє страждання і муки невиліковно хворого;

– Держава і суспільство мають визнати таке право не заради всіх, а заради тієї невеликої групи людей, які дійсно його потребують.

Щодо України, то із законодавства евтаназія не визнається у будь-якій своїй формі, зокрема, про це йдеться в п. 2 ст. 52 «Основ законодавства про охорону здоров'я України», який забороняє пасивну евтаназію, а також в п. 3 ст. 52 цього нормативного акту, де забороняється й активна евтаназія.

Але фактично евтаназія існує в нашому українському суспільстві, коли особа відмовляється від лікування, тим самим лікар звільняється від відповідальності або коли лікар не надає кваліфіковану допомогу, чим заподіює особі смерті (де це може трапитись за прохання хворого, чи без його відома), що в подальшому буде кваліфікуватися з боку кримінально-правового аспекту як злочини, якщо ці дії звичайно помітять і викриють.

І поки в Україні будуть розмірковувати нам впровадженням евтаназії, вона буде проявлятися і існувати у неконтрольованому стані.

Одержано 13.04.2019

УДК 343.59

Ельвіра Русланівна ЄЛІСОВА,

курсант групи Ф2-201 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Фіалка М. І.

ДО ВИЗНАЧЕННЯ ЗМІСТУ ПОНЯТТЯ ПОТЕРПІЛОЇ ОСОБИ ПРИ ВТЯГНЕННІ НЕПОВНОЛІТНІХ У ЗЛОЧИННУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Ми не раз зустрічаємось з проблемою втягнення неповнолітніх у злочинну та іншу антигромадську діяльність (ст. 304 КК України), що посягає на основи суспільної моралі у сфері розвитку і виховання молодого покоління,